

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Αὐγούστου πέμπτη κι' εἰκοστή,
φέστα Φαλήρου θυμιαστή.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνιακὸς ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε στὸ στόμα.

Χίλια κι' εἰκοσιδύο καὶ διακόσα,
κι' ἡ Βουλγαρὶς πρὸς πόλεμον ὀρμῶσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ᾱ γ κ α ε ἵ ν α ι μόνο
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη—δ ε κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ α ἴ σ τ ὸ χ έ ρ ι

Εἰς γινώσκιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μέ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη

Φέστα Φαληροικὴ καὶ φιλανθρωπικὴ.

Φ.—Τὶ πανηγύρι γίνηκε γιὰ τοὺς σεισμοπαθεῖς!..
Π.—Πῆγες, Περικλέτο μου;

Δὲν πῆγας...
Νὰ χαθῆς.

Φ.—Γιατί, μωρέ;
Π.—Γιατί καὶ σὺ φιλάνθρωπος δὲν εἶσαι,
καὶ με σεισμοπάθειαν καὶ μ' ἄλλα συγκινεῖσαι.

Π.—Μάννα τοῦ πόνου σὲ πονῶ καὶ κλαίω τὰ παιδιὰ σου,
καὶ τώρα σὲ χαλάσματα κυροντυμένῃ στάσου.

Φ.—Τὶ τσαμπουνᾶς, βρέ κουρελῆ,
μονάχος ἔχει πέρας;
Π.—Κλαίω καὶ πάλι, Φασουλῆ,
τοῦ πόνου τὴν μητέρα.

Βλέπω τὴν ἄμοιρῃ ξανὰ
νὰ πέρνῃ δίπλα τὰ βουνά,
τοὺς κάμπους, τὰ λαγκάδια.

Καὶ σὲ μουγγρίσματα σεισμοῦ
ἐνὸς μεγάλου χαλασμοῦ
νὰ κλαίῃ τὰ ρημάδια.

Ἐσύ δὲν ξέρεις τὴν χαρὰ,
πρὶν ξεχασθῇ μιὰ συμφορὰ
καινούρια σὲ προσφάνει.

Ἐσύ, ποῦ τόσο μαρτυρεῖς,
εἶσαι πανόρηθ σὰν φορῆς
ἀκάνθινο στεφάνι.

Φ.—Βρὲ τεῖναι τοῦτα ποῦ μᾶς λές;
Π.—Πάλι ποτίζεσαι χολαῖς,
κι' ἀγάλλῃ με τὸν χρόνο
'συνεῖθισες' στὸν πόνο.

Φ.—Αὐτὸς σὲ κάνει προσφιλῆ,
μάννα' στὸς πόνους πρώτῃ...
Τὶ νὰ σοῦ πῶ!.. παραπολὺ
κάνεις τὸν πατριώτῃ.

Π.—Μὲ χεῖλῃ πικραμένα
σὲ χαλασμοὺς ξανὰ
κλάψε καὶ πεθαμένα,
κλάψε καὶ ζωντανά.

Φ.—Μὴν κλαίῃς συμφορὰς
γιατ' εἶσαι μασχαρᾶς
καὶ πρόσωπο γελοῖο.

Π.—Ἐστὴν κοσμοχαλάρᾳ
δὲν ἔμειν' Ἐκκλησίᾳ,
δὲν ἔμεινε Σχολεῖο.

Γιὰ χαλασμένους τόπους
κι' ἐγὼ με φιλάνθρωπους
φιλανθρωπίσις κάνω.

Φ. —

Στό Λούνα Πάρκ επήγα,
κι' ἐγέλασα, κολλήγα,
καί με τὸ παραπάνω.

Στό Λούνα Πάρκ ἐκεῖνο
πρὸς παιδιὰς σφριγῶ,
κι' ἠθέλησα κι' ἐγὼ
φιλόανθρωπος νὰ γίνω.

Κρώζουν βραχνὰ κοράκια
σὲ χαλασμῶν τοπία,
κι' ἀπὸ καλαμοβράκια
τρέχ' ἡ φιλανθρωπία.

Τί κοσμοχαλασιά!..
κι' ἐδῶ στὸν Φαληρέα
καθὼς στὴν Κηφισιά
ἐπέρασαν ὠραῖα.

Τί λαϊκὸ μπουκέτο,
μὰ κι' ἀριστοκρασί!..
τί κρύμκ, ποῦ καὶ σὺ
δὲν ἤσουν, Περικλέτο.

Με τούτη τὴν ἀδράνεια
ἔχασες πανηγύρι,
ποῦ στὴ ζῶή σου σπάνια
τὸ βλέπεις, κκομοίρη.

Στό Λούνα Πάρκ ἀλήθεια πολὺ καλὰ περάσαμε
καὶ φιλανθρώπως δράσαμε,
καί με τὴν παιδιὰν τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην
ἐδεῖχθη τώρα πάλιν
πῶς τῶν Ρωμηῶν ὁ τόπος,
φέρεται φιλανθρώπως.

Θέλεις νὰ κάνης τὸν Ρωμὸ νὰ λυπηθῇ τὰ θύματα
θεομηνίας φοβερᾶς!.. με δύο λόγια σκέτα
κάνε φανούς Ἐνετικούς, κάψε πυροτεχνήματα,
παῖξε του' λίγη μουσική, ρίξε καὶ μιὰ ρουκέτα.

Κι' ἐγὼ καὶ σύ, βρέ Περικλῆ, καὶ κάθε συμπολίτης,
τρανὸς ἢ ψωμοζήτητης,
ποῦ δρᾷ τοσοῦτον εὐχλεῶς
ὕπὲρ τῆς βελτιώσεως,
κι' ὁ τῶν κομμάτων παλαιός,
μὰ κι' ὁ τῆς Ἀνορθώσεως,
ποτέ σας μὴν ξεχάνετε
πῶς γιὰ τῆς φέστεις χάνεται.

Κι' ὅταν φωνάξῃ γιὰ ψωμὶ
τὸν βλέπεις πῶς ἐπιθυμεῖ
μὲ τόσον ζῆλον, βλάμη,
τοὺς πάντας νὰ συνδράμῃ.

Κι' ὁ πλούσιος κι' ὁ κοιλαρᾶς,
ἀλλὰ καὶ κάθε ρουκαρᾶς,
ποῦ τρώει, Περικλέτο μου, τὰμπλ ντ' ὅτ με ψωμοτύρι,
εὐεργετῇ τοὺς πᾶσχοντας, ἀλλὰ με πανηγύρι.

Μὰ ρουλέτ' ἀνθρωπινῇ, ποῦ γυρίζουν κι' οἱ τραγοί.

Τί καλὰ περάσαμε,
ἤπιαμε, κεράσαμε,
καταζωδευτήκαμε,
σπρώξαμε, σπρωγτήκαμε.

Στὴν ρουλέτ οὐμαῖν γυρίζω,
καὶ τὸν Μπέριτχολδ καὶ τοὺς ἄλλους
τῆς Φραγκιᾶς κουφιοκεφάλους
περγελῶ καὶ μυκτηρίζω.

Στὴν ρουλέτ οὐμαῖν γυρίζω... ζήτω ζήτω λευθεριά,
χαιρετῶ τὴν Ἰκαριά,
ποῦ τυράννους ἐκδιώκει στυγεράς φαυλοκρατίας,
κι' ἀνυψώνει τὴν σημαίαν αὐτονόμου πολιτείας.

Γυρίζω στὴν ρουλέτ οὐμαῖν... θυμοῦμαι καὶ τὸν Ἰκαρο,
ποῦταν πρωτοπαλλήκαρο,
καὶ στὸν ἀέρα πέταξε με γελά του καὶ χαρά του,
ὅμως ὁ Φοῖβος ἔκαψε τὰ κέρινα φτερά του,
κι' ὁ κόσμος ἔκλαψε νεκρὸν τὸν ἄνδρα τὸν μακάριον,
ἐκ τούτου δὲ τὸ πέλαγος τῶν νόμων Ἰκάρειον.

Γυρίζω στὴν ρουλέτ οὐμαῖν χωρὶς νὰ πέσω χάμω,
καὶ χαιρετῶ τὴν Σάμο,
ποῦ τὴν κατεδυνάστευσε παμμίαρος δυνάστης
καὶ δυνατοὶ περιπολοῦν προστάται τὰς ἀκτᾶς τῆς.

Μεσ' στὰς γενναίας τῆς ὁμάς
ἔχει κι' ἡ Σάμος σὰν κι' ἐμᾶς
προστάτας παρομοίους.

Περιπολοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
μήπως ταχθοῦν καὶ Κρητικοὶ
μαζὶ με τοὺς Σαμίους.

Ἔχει κι' ἡ Κρήτη, Περικλῆ, κι' ἡ Σάμος προστασία,
ποῦ γίνεται θυσία.

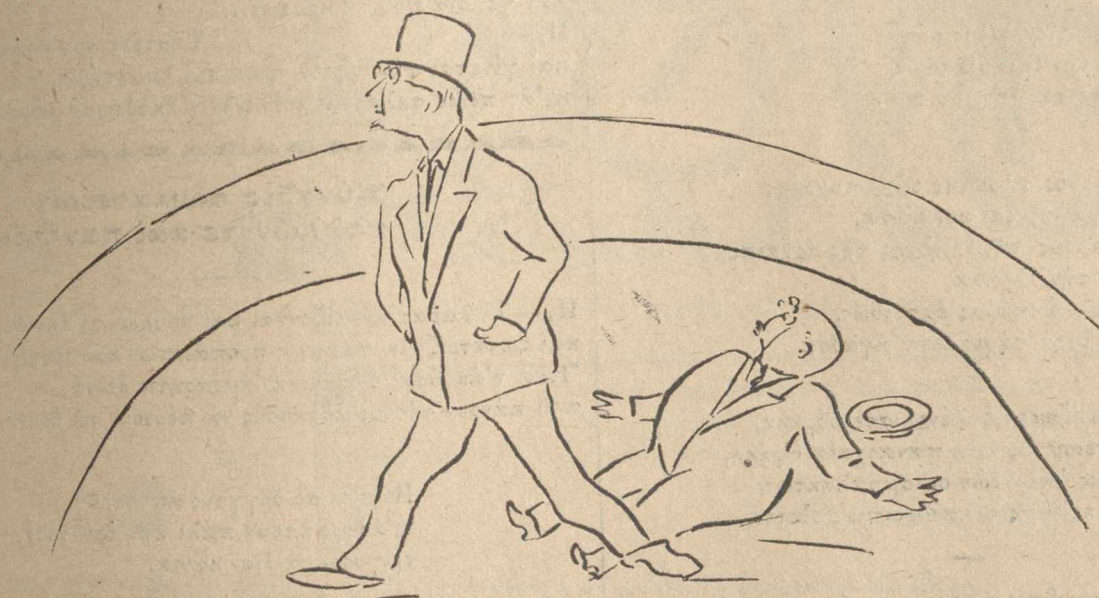
Κι' ἡ μὲν κι' ἡ δὲ κατήντησαν τῶν προστατῶν λημέρια,
κι' ὅπου προστάται μούντζωνε καὶ με τὰ δηό σου χερί.

Γυρίζω στὴν ρουλέτ οὐμαῖν, καὶ βλέπω τὰ νησιά,
ποῦ μόλις ὀρσοιστήκανε μ' ἐλευθερίας δροσιά,
λέν πῶς θὰ τὰ γυρίσουνε στοὺς πρώτους τῶν τυράννων,
κι' ἐμεῖς γιὰ τὰς ἐρόπλοια παντοῦ ζητοῦμ' ἐράνους.

Στὴν ρουλέτ οὐμαῖν γυρίζω,
ψάλλω νικητήρια,
κι' ἴτε, παῖδες, ψιθυρίζω
πρὸς συλλαλητήρια.

Ἡπειρώται, σηκωθῆτε,
καὶ διαμαρτυρηθῆτε
στὰς Δυνάμεις με χαρτιά.

Πρὶν σ' αὐτὴν τὴν καταιγίδα
καὶ τὴν δόλια σας πατρίδα
τὴν εἰποῦν Ἀρβανιτιά.

Μεσ' στὴν ρουλέτ οὐμαῖν κι' ὁ Πρωθυπουργὸς γυρίζει
με τὸν Κλέαρχο μαζὶ, καὶ καθεὶς τοὺς μακαρίζει.

Στάσιν δείξετ' εὐσταλῇ,
κι' εἶναι πάλιν εὐκαιρία
στὰς Δυνάμεις νὰ σταλῇ
νέα διαμαρτυρία.

Τώρα, ποῦ μᾶς περισφίγγει
τόση προστασία ξένη,
ἓνα μόνον ἀπομένει,
τὸ ρητορικὸ λαρόγγι.

Ὅσο, βρέ παιδιὰ, ἔμπορεῖ
τοῦτο νὰ παραφωνάξῃ,
μὴ κανέναν δυσφορῇ,
μὴ κανεὶς ἀναστενάξῃ.

Στὴν ρουλέτ οὐμαῖν γυρίζω,
καὶ λαρύγγια μακαρίζω
τῶν Ρωμηῶν τῶν νεωτέρων,
ποῦ ποτέ δὲν ἀπρακτοῦν,
καὶ μ' ἐκείνα κατακτοῦν
τὰς ἐκτάσεις τῶν αἰθέρων.

Μακαρίζω λιγυροὺς
συλλαλητηρίων παῖδας,
μακαρίζω τοὺς καιροὺς
κάθε κάλπικης μονέδας.

Διαμαρτύρομαι κι' ἐγὼ μ' ὅλους τοὺς πατριώτας
καὶ με τοὺς Ἡπειρώτας

Στὴν ξένη προστασία μας, ποῦ κακὸ φόβο νάχῃ,
ἀλλ' ἂν μᾶς δείξῃ, Περικλῆ, καὶ σήμερα τὴν ράχῃ,
τὴν φτύνω, τὴν περιφρονῶ, καὶ μεσ' ἀπὸ τὸ Λούνα
σὲ τρυπημένου παπούτσιου τὴν γράφω τὴν πατοῦνα.

Μεσ' ἀπὸ τὸ σπῆτι βγαίνω
καὶ στό Λούνα Πάρκ πηγαίνω
θαυμαστής καὶ θασώτης
κάθε ψεύτικης καδένας,
καὶ Ρωμῆος πανηγυριώτης
με φωνητικούς ἀδένας
καὶ με ρητορεία πρώτης.

Μεσ' στό Λούνα Πάρκ θὰ μάθῃς πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι,
μέσ' στό Λούνα κι' ὅλαις κι' ὅλοι,
καὶ καμπόσας με τσεμπέρι,
καὶ καμπόσας με φακίλι,
ποῦ γινήκανε τοῦ κόσμου κι' ἔχουν τώρα ντιστεγκιόν,
Γαλλιστὶ κι' αὐταῖς φωνάζουν: ὁ μόν ντελ καὶ ἀτραζιόν.

Διομήδης ὁ Θρακῶν κι' ὁ τῶν Οἰκονομικῶν.

Γυρίζω στὴν ρουλέτ οὐμαῖν καὶ σκούζω τραλαλά,
δὲν λησμονῶ, βρέ Περικλῆ, καὶ τὸν Κορομηλά,
ποῦ μείνει μόνον Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν,
κι' ὁ Διομήδης ἔγινε τῶν Οἰκονομικῶν,
κι' ὅς μάθουν ὅσοι τρίβονται συχνὰ με κεραμίδι,
πῶς θὰ βρεθῇ περίσσευμα καὶ με τὸν Διομήδη.

Πάει κι'ό Κορομηλάς,
ποῦ μᾶς ἔγινε μπελάς
τὸ τρανὰ περίσσευμά του.

Τώρα Διομήδους ρώμη,
καί'στην Ἰλιάδ' ἀκόμη
ἐξυμνεῖται τὸνομά του.

Ὁ Διομήδης Ὑπουργὸς σπουδῆς οὐχὶ τυχαίως
συγγράφας καὶ φυλλάδα,
ἦτο θαρρῶ καὶ βασιλεὺς τῆς Θράκης τῆς ἀρχαίας
κατὰ τὴν Ἰλιάδα,
εἰς ἀναλύσεις ἀριθμῶν ἐγκύψας ἐμβριθῶς,
ὕψηξε δὲ καὶ τὴν βοήν τὰ μάλιστ' ἀγαθός.

Ἐν τούτοις δὲν γνωρίζομεν, ξυλένιε στενοδράκη,
ἂν ἔπαθε φρικτοὺς σεισμοὺς κι' ἡ παναρχαία Θράκη,
κι' ἂν ἔγινε πανήγυρις ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων,
κι' ἂν ἔδειξαν ὥσάν κι' ἐμᾶς φιланθρωπίας οἶκτον.

Μήτε κανεῖς ἱστορικός θαρρῶ δὲν ἱστορεῖ
ἂν εἶχαν τὴν ρουλέτ οὐμαῖν καὶ τὴν Παραφροσύνη,
κι' ἂν ἐπουλοῦσαν θηλυκὰ κουλούρια καὶ τυρί,
καὶ τᾶτρωγαν φιλάνθρωποι μὲ τόση καλωσύνη.

Πληροφορία καὶ γι' αὐτὰ δὲν ἔμειν' ἐλαχίστη.
Π. — Πάψε, λυσσάρικο σκυλί, καὶ μούβγαλες τὴν πίστι.
Φ. — Ὁ Διομήδης, Περικλῆ...
Π. — Γιὰ ποῖόν μοῦ λές, βρέ βλάχα;
γι' αὐτόν τῶν Οἰκονομικῶν;
Φ. — Ὅχι, μωρέ... τὸν Θράκα.

Ὁ Διομήδης τῶν Θράκων, τῶν τώρα περιλύπων,
ἦτο καὶ κύριος λαμπρῶν, ἀλλ' ἀδαμάστων ἵππων,
ἐτέθη δὲ στὸν Ἡρακλῆ, τὸν θαυμαστὸν ἐν πᾶσι,
ὥς ἄθλος ἐκ τῶν δώδεκα τοὺς ἵππους νὰ δαμάσῃ.

Μεγάλος ἄθλος, ἄξιος κοινῆς ἐπευφημίας,
μὰ τῆς Ἀλκμήνης τὸ παιδί τοῦς μπῆκε' στὸ ρουθόφι,
ὁ δὲ Μιχαλάκοπουλος ὁ τῆς Οἰκονομίας
ἵπποφορβεῖα σκέπτεται νὰ κἀνῇ' στὴν Γαστούνη.

Τώρα μὲ τὰς νέας βλέψεις
τῆς μεγάλης ἐποχῆς
περὶ τῶν ἀλόγων σκέψεις
καὶ φροντίδες συνεχεῖς.

Καὶ σὺ γι' ἄλογα βαρβάτα, καὶ σὺ γι' ἄλογα καινούρια
δεῖχνε ζῆλον, πατριώτη,
κι' ὅσο γιὰ καλὰ γαϊδούρια
ἔχομε μιά ράτσα πρώτη.

Γυρίζω' στὴν ρουλέτ οὐμαῖν, ἀλλὰ γυρίζουν κι' ἄλλοι
φιλάνθρωποι μεγάλοι.
Ὅσοι προσφέρουν κάτι τι
κοινῶς βαπτίζονται κουτοί,
καὶ λέγονται φιλάνθρωποι' στὴ γῆ τὴν κασιδιάρα
ἄσοι τῆς φέστιας κάνουνε χωρὶς νὰ δίνουν δηάρα.

Κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἐν μέσῳ τοῦ κοσμάκη
γυρίζει' στὴν ρουλέτ οὐμαῖν μὲ τὸν Μαρκαντωνάκη,
κι' ὁ Κλέαρχος τινάχτηκε μὲτ' ἀπὸ τὴν ρουλέτα,
καὶ γέλοια ποῦ τὰ κἀναμε...

Π. — Τάστεῖα σου παραίτα,
καὶ γίνεται τὴν αὔριον τρανὸ συλλαλητήριο,
κι' ἄς πᾶμε σκλάβων ἀδελφῶν ν' ἀκούσωμε μαρτύριο.

Σύναξις σωματείων πολλῶν τε καὶ παντοίων.

Π. — Τί λάβαρ' ἀνεμίζονται καὶ δούλων κι' ἐλευθέρων
καὶ ξανατρίζουν κόκκαλα προπάππων καὶ πατέρων.
Ἔλα ν' ἀκούσης βάσανα κι' ἀμέτρητα δεινά,
ποῦ κάνουν τόσους ἀδελφοὺς νὰ πέρνουν τὰ βουνά.

Βόγγοι σὲ βόγγους ἀπαντοῦν,
κι' ἀστράπτουν πάλι καὶ βροντοῦν
τριγύρω τὰ Βαλκάνια.

Καὶ τρέμουν τύραννοι σφαγεῖς,
κι' ἀδόξως τώρα κατὰ γῆς
σωριάζονται Ντιβάνια.

Σκέψου καὶ σήμερα νὰ ζῆς μὲ Τοῦρκο μακελλάρη,
πῶς ἔχεις τὸ κεφάλι σου νὰ τὸ θαρρῆς γὰρ ψέμμα,
καὶ νὰ κυττάζῃς ἄλαλος τὸ Τοῦρκικο φεγγάρι
νὰ βγαίνει κατὰκόκκινο μὲτ' ἀπὸ σκλάβων αἷμα.

Καρδιοκτύπια, θρῆνοι, τρόμοι
μὲ ψυχῆς καὶ νοῦ χειμῶνα...
μαῦροι σκλάβοι ζοῦν ἀκόμη
καὶ σὲ τοῦτον τὸν αἶώνα.

Σκέψου πῶς' ἔχουνον καὶ τώρα μαύρων ἀλυσίδων κρότοι
τὴν πολυπαθοῦσα γῆ,
κι' ἔνα κι' ἄλλον μᾶς Δεσπότη
πῶς τὸν σφάζουν σὰν τραγί.

Στοὺς ραγιάδες μασιγώσεις καὶ μὲ Σύνταγμα φτυσιάζεις,
καὶ μὲ Σύνταγμα φοιμάζου,ν,
καὶ μὲ Σύνταγμα ἀτιμάζου,ν
τοὺς παπάρδες, τοὺς δασκάλους, τὰ Σχολεῖά, τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀκόμη μπρὸς' στὸν ἄγριο Δεσπότη τῆς σπαράζει
δούλων ἀφόνων ἀνθρωπιά...
καὶ ποῖος ἀντέχει τώρα πᾶς
σὲ τέτοιες ἀτιμῆς ζωῆς ἀδικόκοπο μαρὰζι;

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε... καὶ οὐκ εἶναι μιά φωνή
νὰ συνάξῃ καὶ τὸ γένος, ποῦ τὸ θέλουν νὰ πονῇ.

Φ. — Ὅσο τῶν σκλάβων τὰ δεινὰ κι' ἐγὼ τὰ συλλογίζομαι
τόσο γι' αὐτὰ παθαίνωμαι κι' ἀνάθω καὶ φλογίζομαι.
Ἐμπρὸς λοιπόν... ἄς ἐνωθῶν ἐλεύθεροι καὶ δούλοι,
καὶ τυραννίαις στυγεράς ἐρρέτωσαν οἱ μούλοι.